

tølge disse Ord, og hvorledes den Erkjendelse idelig og idelig har paastrængt sig Bedkommende paa et andet Sted, at der var noget Uheldigt i disse Ord, og at de have ønsket at finde et bedre Udtryk for Tanken. Nu har jeg formeent, at det Udtryk, jeg har bragt i Forslag, og som har vundet Understøttelse fra en anden æret Landsthingsmands (Vjerring) Side, netop er det, som nærmest slutter sig til Rigsdagens Virksomhed, som den, der gjør Pengebevillinger igjennem Finantsloven.

Ordføreren: Med Hensyn til det af det ærede Medlem fremsatte Ændringsforslag troer jeg at kunne henholde mig deels til hvad der i Udvalgets Betænkning er fremført, deels til hvad jeg gav mig den Frihed at anføre under denne Sags første Behandling. Der er de Grunde udviklede, hvorfor Udvalget har antaget, at det ved den nærværende Finantslov kunde berøe ved den Bemærkning, som paa de forskjellige Steder af denne Lov findes angaaende Udtrykket „fortfalder ved Vacance“. Dette vilde, naar det blev sat under Discussion, om det enten skulde udgaae af Finantsloven eller optages med et forandret Udtryk, kunne give Anledning til Discussioner, som man maatte søge at undgaae paa Grund af, at denne Lov virkelig er fremkommen saa seent, at det vil blive nødvendigt med den muligste Hurtighed at see at faae den tilendebragt; og, da man i begge Thingene saa at sige er enig om Betydningen af dette Udtryk, synes det at kunne forblive ved, hvad der i Folke-thinget er vedtaget. Udvalget har ogsaa, idet det har berørt, at Udtrykket ikke er heldigt, havt den Anledning til at kunne bibeholde det, at man antog, at Statsrevisorerne i denne saavel som i flere Henseender med Hensyn til Finantslovens Form vilde kunne gjøre Bemærkninger og Indstillinger, som vilde blive at tage til Følge. I denne Formenting jeg bleven saameget mere bestyrket paa Udvalgets Begne, som det ikke engang synes, at de høitagtede Ministre ere ganske enige med Hensyn til den brugte Udtryksmaade, og skal jeg med Hensyn til den Redaction, som er foreslaaet af det ærede Medlem, tillade mig at yttre, at endskjøndt de maaskee kunde være at give Fortrin for den Redaction, som findes brugt af Folke-

thinget, kan den dog neppe heller ansees for ganske tilfredsstillende; thi jeg skjøner ikke rettere, end at den saa at sige Intet betyder, da det jo er en Selyfølge ved Ordningen af disse Forhold, at Thingene ikke kunne tage fra et Embede, hvad der engang er tillagt det, og at altsaa den Bemærkning, at denne Gage bevilges indtil Vacance, jo grunden Intet betyder; thi det staaer jo ikke i den lovgivende eller den executive Magts Omraade at fratage Embedsmænd det, som engang er dem tillagt, og altsaa, at sige, at en Gage bevilges indtil Vacance, det er — forekommer det mig — det Samme, som ikke at udtrykke Andet end hvad der allerede ligger — hvilket ogsaa af den høitagtede Finantsminister er bemærket — i Lovens selv. Det er vist ikke af Paternitetsfølelse, at jeg paa Udvalgets Begne tillader mig at yttre, at saa synes den Redaction, som man, hvis Forandring skulde foretages, vilde give Fortrinet, at være den, som udtrykker, hvad man dog er enig i at ville udtrykke, nemlig at det ved indtrædende Vacance vilde blive at tage under Overveielse, om en saadan Post skulde udgaae eller vedblive. Jeg skal nu ikke opholde mig længere ved dette Punkt, men derimod tillade mig en Yttring med Hensyn til en Bemærkning, som af den høitagtede Finantsminister blev fremsat, at dette Udtryk kunde gaae ud, naar man lod den første Passus af § 28 udgaae; thi, uagtet denne Paragraph ikke omhandles, maa jeg dog med Hensyn til, at den er berørt af den høitagtede Finantsminister, tillade mig en enkelt Bemærkning, som gaaer ud paa, at, endskjøndt det jo var taget under Overveielse af Udvalget, om ikke den første Passus burde udgaae, har man dog troet, at dette ikke vilde kunne lade sig gjøre paa Grund af de Discussioner, som vilde opstaae i Anledning af, at den gik ud, hvilken Udsædelse ogsaa vilde have til Følge, at der maatte see en Forandring i Redactionen af Finantsloven. Det kunde maaskee være undgaaet den høitagtede Finantsministers Opmærksomhed, at i Finantsloven for indeværende Finantsaar, nemlig for Aaret 1850—1851, findes der ikke færre end 168 personlige Tillæg med et Beløb af circa 50,000 Rbd., hvilke ikke ere optagne i Finantsloven med udtrykke-